

PROBLEMATIS
CVIVSDAM GEOMETRICI
PRORSVS SINGVLARIS EVOLVTIO.

Auctore

L. E V L E R O.

1.

Quaestionem hic geometricam ad examen sum revocaturus quae cum ad genus adhuc nondum tractatum pertineat eo maiore attentione digna videtur, quod solutio quam Analysis suppeditat, ita sit comparata, ut ex ea vix intelligi queat, utrum illi vnica satisficiat linea curva an plures ac fortasse innumerabiles. Neque vero memini alia huiusmodi problemata a Geometris esse considerata quae tali incertitudini sint obnoxia, ut inuenta adeo solutione analytica ancipites haereamus, utrum ad genus determinatarum quaestionum, an indeterminatarum sint referenda. Quare non dubito, quin evolutio quaestionis, quam hic sum instituturus, occasionem sit praebitura fines cognitionis nostrae analyticae haud mediocriter proferendi.

2. Notissima autem circuli proprietas, qua recta angulum a binis tangentibus formatum bisecans circulum normaliter traicit, quaestionem hic tractandam suppeditavit.

Pro-

*Proposita scilicet recta positione data, AB eius-
modi quaeritur curua AmM, vt ducta ad eius pun-
ctum quodcunque M tangente MT rectae illi AB in
T occurrente recta TC angulum ATM bisecans ean-
dem curuam in m normaliter traiciat.*

Tab. II.
Fig. 2.

Manifestum igitur est huic quaestioni satisfacere circulum quemcunque rectam positione datam AB alicubi tangentem; et cum tam locus contactus quam magnitudo circuli arbitrio nostro relinquatur, solutiones quidem innumerabiles inde nascuntur, quae tamen omnes, quoniam eadem specie continentur, vnicam quasi solutionem constituere sunt censendae. Ex quo praecipuum huius quaestionis momentum in hoc versatur, num praeter circulos aliae dentur lineae curuae, in quas eadem proprietates competat.

3. Mentem ergo a circulo abstrahentes quaestionem propositam ita aggrediamur, vt analytice generatim in eas lineas curuas inquiramus, quae proprietate memorata sint praeditae. Methodus autem hoc problema resoluendi ideo haud parum videtur recondita, quod bina puncta M et m, quorum nexus non satis definitur, ad eandem curuam sint referenda, dum pro altero M recta tangens pro altero vero m normalis ad curuam considerari debent quas binas rectas MT et mT ita in recta data AB concurrere necesse est, vt ista mT angulum ATM bisariam secet. Neque vero haec binorum punctorum M et m relatio est reciproca, vti in plerisque aliis huiusmodi quaestionibus vsu venit, vbi ex

certa quadam binorum punctorum relatione naturam curvae inuestigari oportet.

4. Quo igitur indolem binorum punctorum m et M ad similitudinem perducamus, ad m quoque tangentem concipiamus mt rectae datae AB in t occurrentem, ac iam manifestum est relationem inter lineas At et tm eadem aequatione exprimi oportere, ac relationem inter rectas AT et TM , ubi ergo videndum est, quomodo hae binae relationes inter se connectantur. Hunc in finem consideretur angulus Btm , qui vocetur $=\omega$, et ob Tmt rectum habebimus angulum $ATm = 90^\circ - \omega$, cui cum per conditionem problematis aequalis esse debeat angulus MTm , erit angulus $MTB = 2\omega$, unde solutio eo reuocatur, vt curvae punctum M eodem modo ex angulo 2ω determinetur, quo punctum m ex angulo ω determinatur.

5. Cum igitur posito angulo $Btm = \omega$ fit angulus $BTM = 2\omega$, vocemus rectas tangentes $mt = t$ et $MT = T$, ac nunc perspicuum est, qualis fuerit functio quantitas t ipsius ω , talem functionem esse debere quantitatem T ipsius 2ω ; haecque est conditio ob legem continuitatis requisita qua efficitur vt bina puncta m et M ad eandem lineam curuam continuam referantur. Simili vero modo cum etiam recta At tanquam functio anguli $Btm = \omega$ spectari possit, necesse est vt recta AT similis omnino sit functio anguli dupli $BTM = 2\omega$. Harum autem rectarum At et AT differentia Tt , quia

quia ob triangulum $t m T$ rectangulum esse debet $T t = \frac{t}{\cos. \omega}$, ex hac ipsa conditione solutio problematis erit deducenda. Ceterum hic notari conueniet angulum $B t m = \omega$ designare amplitudinem arcus $A m$, ita vt arcus $A M$ amplitudo illius sit dupla.

Tab. II.
Fig. 3.

6. Ad quaestionem itaque resoluendam dispiciamus, quomodo per angulum $B t m = \omega$ et tangentem $t m = t$ interuallum $A t$ in recta positione data $A B$ determinetur, vbi quidem perinde est vbi punctum fixum A accipiatur. Ducta igitur curuae tangente proxima $\mu \tau$, vt sit angulus $B \tau \mu = \omega + d\omega$, ideoque angulus $t \mu \tau = d\omega$, vnde centro m vel μ descripto arculo elementari $t \theta$ radio $\mu \tau$ producto in θ occurrente, erit $t \theta = t d\omega$, hincque ob $\theta t \tau = 90^\circ - \omega$ fit $t \tau = \frac{t d\omega}{\sin. \omega}$, quod est incrementum interualli $A t$ ita vt hinc concludamus $A t = \int \frac{t d\omega}{\sin. \omega}$. Qua expressione ad priorem figuram translata, si pro t scribamus T et loco anguli ω eius duplum 2ω , lex continuitatis praebet

$$A T = \int \frac{T d\omega}{\sin. 2\omega} = \int \frac{T d\omega}{\sin. \omega \cos. \omega},$$

vnde elicitur interuallum

$$T t = \int \frac{T d\omega}{\sin. \omega \cos. \omega} - \int \frac{t d\omega}{\sin. \omega}$$

quantitati $\frac{t}{\cos. \omega}$ aequandum.

7. Sumtis ergo differentialibus hanc adipiscimur aequationem:

$$\frac{T d\omega}{\sin. \omega \cos. \omega} - \frac{t d\omega}{\sin. \omega} = \frac{d t}{\cos. \omega} + \frac{t d\omega \sin. \omega}{\cos. \omega^2}$$

quae

quae reducitur ad hanc

$$\frac{T d \omega}{\sin. \omega \cos. \omega} = \frac{d t}{\cos. \omega} + \frac{t d \omega}{\sin. \omega \cos. \omega^2}$$

indeque ad istam:

$$T \cos. \omega = t + \frac{d t}{d \omega} \sin. \omega \cos. \omega.$$

Quocirca quaestio iam huc est perducta, ut pro t eiusmodi functio ipsius ω sit inuestiganda ut si pro T similis functio ipsius 2ω scribatur, aequationi modo inuentae satisfiat. Quemadmodum autem eiusmodi conditiones sint adimplendae, methodus certa adhuc desideratur, imprimis si solutiones generales postulentur. Quamobrem haud inutile erit aequationem inuentam in plurimas alias formas transfundere, ex quibus quae fuerit simplicissima, facillime quoque poterit tractari.

8. Angulum quidem ω perpetuo in calculo conseruari oportet quia per eum quantitates ad bina puncta m et M referendae commodissime definiuntur. Ponamus igitur ipsa intervalla $A t = x$ et $A T = X$, ita ut iam simili modo X talis debeat esse functio ipsius 2ω , qualis x fuerit ipsius ω . Quia ergo habemus $\int \frac{T d \omega}{\sin. \omega \cos. \omega} = X$ et $\int \frac{t d \omega}{\sin. \omega} = x$, hinc fit $t = \frac{d x \sin. \omega}{d \omega}$ et nunc solutio problematis perducitur ad hanc aequationem:

$$X - x = \frac{d x}{d \omega} \text{ tang. } \omega \text{ seu}$$

$$X \cos. \omega = \frac{d x}{d \omega} \sin. \omega + x \cos. \omega.$$

Quodsi

Quodsi porro ponamus $x \sin. \omega = y$ similique modo $X \sin. 2 \omega = Y$ ut sit $X \cos. \omega = \frac{Y}{2 \sin. \omega}$, haec aequatio prodit simplicior:

$$\frac{Y}{2 \sin. \omega} = \frac{d y}{d \omega} \text{ seu } Y = \frac{2 d y}{d \omega} \sin. \omega$$

cui aequationi ita satisfieri oportet, ut qualis y fuerit functio ipsius ω , talis Y sit functio ipsius 2ω .

9. Possumus quoque pro puncto m ipsam normalem $m T$ in calculum introducere, posita enim $m T = p$, et normali puncto M conueniente $= P$, quia est $p = t \text{ tang. } \omega$, erit simili modo $P = T \text{ tang. } 2 \omega$ et ob $t = \frac{p \cos. \omega}{\sin. \omega}$ et $T = \frac{P \cos. 2 \omega}{\sin. 2 \omega}$ aequatio solutionem continens abit in hanc formam:

$$\int \frac{2 P d \omega \cos. 2 \omega}{(\sin. 2 \omega)^2} - \int \frac{p d \omega \cos. \omega}{(\sin. \omega)^2} = \frac{p}{\sin. \omega}$$

quae differentiata dat:

$$\frac{2 P d \omega \cos. 2 \omega}{(\sin. 2 \omega)^2} - \frac{p d \omega \cos. \omega}{(\sin. \omega)^2} = \frac{d p}{\sin. \omega} - \frac{p d \omega \cos. \omega}{(\sin. \omega)^2}$$

$$\text{seu } P d \omega \cos. 2 \omega = 2 d p \sin. \omega \cos. \omega^2 = d p \cos. \omega \sin. 2 \omega$$

ita ut sit $P = \frac{d p}{d \omega} \cos. \omega \text{ tang. } 2 \omega$.

10. In computum etiam duci potest ipse arcus Tab. II. curuae $A m$, qui ponatur $= s$, ita ut relatio inter hunc arcum $A m = s$ et amplitudinem eius ω sit definienda. Ex figura autem 2, hoc facillime praestabitur, cum enim posita tangente $m t = t$ fit $\mu \tau = t + d t$ et $m \mu = d s$, ob $t \theta = t d \omega$ hincque $\tau \theta = t \frac{d \omega \cos. \omega}{\sin. \omega}$ erit $\mu \theta = t + d t + \frac{t d \omega \cos. \omega}{\sin. \omega}$,
Fig. 3.

quae linea ipsi $\mu. t = t + ds$ aequalis statui debet
vnde colligitur:

$$ds = dt + \frac{t d\omega \operatorname{cof.} \omega}{\sin. \omega} = \frac{d. t \sin. \omega}{\sin. \omega}$$

Tab. II. ideoque $t = \frac{1}{\sin. \omega} \int ds \sin. \omega$. Quare si simili modo
Fig. 2. ponatur arcus $AM = S$ tangente existente $MT = T$,
habebimus

$$T = \frac{1}{\sin. 2 \omega} \int dS \sin. \omega = \frac{1}{\sin. \omega \operatorname{cof.} \omega} \int dS \sin. \omega \operatorname{cof.} \omega,$$

quos valores in aequatione supra inuenta $T \operatorname{cof.} \omega$
 $= t + \frac{d. t}{d. \omega} \sin. \omega \operatorname{cof.} \omega$ substitui oportet, ex quo
conficitur

$$\frac{1}{\sin. \omega} \int dS \sin. \omega \operatorname{cof.} \omega = \frac{1}{\sin. \omega} \int ds \sin. \omega + \frac{d. s}{d. \omega} \sin. \omega \operatorname{cof.} \omega$$

$$- \frac{\operatorname{cof.} \omega^2}{\sin. \omega} \int ds \sin. \omega$$

$$\text{feu } \int dS \sin. \omega \operatorname{cof.} \omega = \sin. \omega^2 \int ds \sin. \omega + \frac{d. s}{d. \omega} \sin. \omega^2 \operatorname{cof.} \omega.$$

II. Hac aequatione differentiatia prodit

$$dS \sin. \omega \operatorname{cof.} \omega = 2 d\omega \sin. \omega \operatorname{cof.} \omega ds \sin. \omega + ds \sin. \omega^3$$

$$+ \frac{d. ds}{d. \omega} \sin. \omega^2 \operatorname{cof.} \omega + 2 ds \sin. \omega \operatorname{cof.} \omega^2 - ds \sin. \omega^3$$

ac facta diuisione per $\sin. \omega \operatorname{cof.} \omega$ fit

$$dS = 2 d\omega ds \sin. \omega + 2 ds \operatorname{cof.} \omega + \frac{d. ds}{d. \omega} \sin. \omega$$

Denuo ergo differentiatione instituta nanciscimur:

$$ddS = 2 d\omega ds \sin. \omega + 2 dds \operatorname{cof.} \omega - 2 d\omega ds \sin. \omega + \frac{d^2. s}{d. \omega^2} \sin. \omega$$

$$+ dds \operatorname{cof.} \omega$$

$$\text{ideoque } ddS = 3 dds \operatorname{cof.} \omega + \frac{d^2. s}{d. \omega^2} \sin. \omega$$

vbi quidem differentiale $d\omega$ pro constanti est sumtum.

Huic aequationi satisfieri statim liquet, sumendo
 $\frac{d. ds}{d. \omega^2} = 0$ quia tum quoque fit $\frac{d. ds}{d. \omega^2} = 0$; hinc autem

colli-

colligitur $s = a + b \omega$ ita vt arcus $Am = s$ sit amplitudini proportionalis, quae est notissima circuli proprietas.

12. Quodsi porro radius osculi curuae in m statuat $= r$, in M vero $= R$, quoniam tum fit $ds = r d\omega$ et $dS = 2R d\omega$, aequationem modo inventam facile ad radios curvaturae traducimus, vnde resultat

$$2 dR = 3 dr \cos. \omega + \frac{d dr}{d \omega} \sin. \omega$$

vbi multo magis perspicuum est circulos satisfacere, cum sumto radio osculi constante conditio istius aequationis impleatur. Vterius vero curuae AmM euoluta induci potest, cuius radius osculi pro puncto ex m nato si ponatur $= r'$, pro puncto autem ab M deriuato $= R'$, quia constat esse $dr = r' d\omega$ et $dR = 2 R' d\omega$ prodit haec aequatio:

$$4 R' = 3 r' \cos. \omega + \frac{d r'}{d \omega} \sin. \omega.$$

Quaestio igitur nostra iam huc est perducta vt iudicetur, num huic aequationi per alios valores praeter $r' = 0$ et $R' = 0$ satisfieri queat.

13. Cum fit $ds = dt + \frac{t d \omega \cos. \omega}{\sin. \omega}$, erit radius osculi curuae in m quem posuimus

$$r = \frac{ds}{d \omega} = \frac{dt}{d \omega} + \frac{t \cos. \omega}{\sin. \omega},$$

et radius osculi in M

$$R = \frac{dT}{2 d \omega} + \frac{T \cos. 2 \omega}{\sin. 2 \omega},$$

T 2

quibus

quibuscum normales ad curuam in m et M ductas et in C concurrentes comparemus. Quia vero est angulus $MTC = ATC = 90^\circ - \omega$, ob $MT = T$ erit

$$MC = \frac{T \cos. \omega}{\sin. \omega} = \frac{t}{\sin. \omega} + \frac{d t}{d \omega} \cos. \omega$$

in subsidium vocando relationem inter tangentes $mt = t$ et $MT = T$ supra inuentam. Tum vero hinc porro habetur :

$$CT = \frac{T}{\sin. \omega} = \frac{t}{\sin. \omega \cos. \omega} + \frac{d t}{d \omega} :$$

vnde auferatur interuallum

$$Tm = t \text{ tang. } \omega = \frac{t \sin. \omega}{\cos. \omega}, \text{ vt remaneat}$$

$$m.C = \frac{t \cos. \omega}{\sin. \omega} + \frac{d t}{d \omega} ,$$

ex quo perspicuum est hanc rectam $m.C$ ipsi radio osculi in m aequari, ideoque punctum C reperiri in euoluta curuae quaesitae.

14. Cum normalis $m.C$ utpote radius osculi euolutam curuae quaesitae in C tangat, normalis vero $M.C$ per idem punctum transeat, ea hic euolutam secabit, nisi euoluta in vnicum punctum concentretur, vti euenit in circulo. Quare si praeter circulum aliae curuae nostrae quaestioni satisfaciant, earum euolutas ita comparatas esse oportet, vt si normalis $m.C$ euolutam tangat in C , normalis $M.C$ eandem hic fecerit producta: vero alibi tangat, sicque necesse est, omnes euolutae tangentes eandem simul alicubi interfecare, quod quomodo in omnibus tangentibus contingere possit, haud perspicitur, nisi forte

forte spirales lineae miris spiris contortae, sint adhibendae. Summa autem difficultas huiusmodi mirabiles figuras concipiendi earum impossibilitatem minime arguit, neque hinc concludere licet praeter circulos nullas alias lineas curvas quaestioni satisfacere posse.

15. Quamquam autem vix vlla patet via aequationes inventas resoluendi, tamen ea, quae videtur simplicissima $Y = \frac{d^2 y}{d\omega^2} \sin.\omega$, pro qua est $x = \frac{y}{\sin.\omega}$ et

$$m t = t = \frac{d^2 x \sin.\omega}{d\omega^2} = \frac{d^2 y}{d\omega^2} - \frac{y \cos.\omega}{\sin.\omega}$$

unde fit $d^2 s = \frac{d^2 y}{d\omega^2} + y d\omega$ haud leue suppeditat argumentum, quo praeter circulos omnes aliae figurae excludi videntur. Si enim solutionem generalem quaerentes statuamus:

$$y = A - B\omega^2 + C\omega^4 - D\omega^6 + E\omega^8 - \text{etc.} \\ + 2A\omega - 2B\omega^3 + 2C\omega^5 - 2D\omega^7 + 2E\omega^9 - \text{etc.}$$

vt sit ob principium continuitatis:

$$Y = A - 2^2 B\omega^2 + 2^4 C\omega^4 - 2^6 D\omega^6 + 2^8 E\omega^8 + \text{etc.} \\ + 2^2 A\omega - 2^4 B\omega^3 + 2^6 C\omega^5 - 2^8 D\omega^7 + 2^9 E\omega^9 - \text{etc.}$$

euidens est, tam potestates pares, quam impares seorsim definiri posse.

16. Ponamus breuitatis gratia

$$\sin.\omega = \omega - \alpha\omega^3 + \beta\omega^5 - \gamma\omega^7 + \delta\omega^9 - \text{etc. vt sit}$$

$$\alpha = \frac{1}{1 \cdot 2 \cdot 3}; \beta = \frac{\alpha}{4 \cdot 5}; \gamma = \frac{\beta}{6 \cdot 7}; \delta = \frac{\gamma}{8 \cdot 9}; \text{etc.}$$

et pro potestatibus paribus, ob

$$\frac{d^2 y}{d\omega^2} = -2B\omega + 4C\omega^3 - 6D\omega^5 + 8E\omega^7 - \text{etc.}$$

T 3

aequa-

aequatio $\frac{d^2 y}{d\omega^2} \sin \omega - Y = 0$ praebet hanc aequationem

$$0 = -4B\omega^2 + 8C\omega^4 - 12D\omega^6 + 16E\omega^8 - 20F\omega^{10} \\ + 4\alpha B - 8\alpha C + 12\alpha D - 16\alpha E \\ - 4\epsilon B + 8\epsilon C - 12\epsilon D \\ + 4\gamma B - 8\gamma C \\ - 4\delta B$$

$$-A + 2^2 B - 2^4 C + 2^6 D - 2^8 E + 2^{10} F \text{ etc.}$$

vnde colligitur $A = 0$, tum vero per 4 diuidendo prodeunt hae aequalitates:

$$(2^2 - 2) C = \alpha B$$

$$(2^4 - 3) D = 2\alpha C + \epsilon B$$

$$(2^6 - 4) E = 3\alpha D + 2\epsilon C + \gamma B$$

$$(2^8 - 5) F = 4\alpha E + 3\epsilon D + 2\gamma C + \delta B \\ \text{etc.}$$

17. Etsi hinc vix ullam legem progressionis concinnam sperare licet, tamen praeter expectationem euenit, vt sumto $B = \frac{a}{1 \cdot 2}$ sequentes eliciantur valores:

$$B = \frac{a}{1 \cdot 2}; C = \frac{a}{1 \cdot 2 \cdot 3 \cdot 4}; D = \frac{a}{1 \cdot 2 \cdot 3 \cdot 4 \cdot 5 \cdot 6}; E = \frac{a}{1 \cdot 2 \cdot 3 \cdot 4 \cdot 5 \cdot 6 \cdot 7} \text{ etc.}$$

similique modo pro potestatibus imparibus reperitur:

$$\mathfrak{A} = b; \mathfrak{B} = \frac{b}{1 \cdot 2 \cdot 3}; \mathfrak{C} = \frac{b}{1 \cdot 2 \cdot 3 \cdot 4 \cdot 5}; \mathfrak{D} = \frac{b}{1 \cdot 2 \cdot 3 \cdot 4 \cdot 5 \cdot 6 \cdot 7} \text{ etc.}$$

quae series cum per sinus et cosinus sint summabiles, colligitur fore $y = a \cos \omega - a + b \sin \omega$; vnde concluditur

$$t = \frac{-a(1 - \cos \omega)}{\sin \omega} = -a \operatorname{tang.} \frac{1}{2} \omega \text{ et } \frac{d.t}{d\omega} = r = -a,$$

ita vt curuae quaesitae radius osculi vbique sit eiusdem magnitudinis ideoque curua circulus.

18. Cum autem haec lex progressionis ex calculo perquam operoso et molesto per inductionem fit conclusa, ne hinc concludendi generi saepenumero fallaci nimium confidere videar, idem alio adhuc modo facilius euinci potest. Statuatur enim

$$y = A + B \cos \omega + C \cos 3\omega + D \cos 5\omega + E \cos 7\omega + \text{etc.}$$

vbi quidem multipla paria omitto, vt quantitas $\frac{d^2 y}{d\omega^2} \sin \omega$ tantum multipla similia anguli ω complectatur, qualia valor:

$$Y = A + B \cos 2\omega + C \cos 6\omega + D \cos 10\omega + E \cos 14\omega \text{ etc.}$$

continet. Cum igitur fit

$$\frac{d^2 y}{d\omega^2} = -B \sin \omega - 3C \sin 3\omega - 5D \sin 5\omega - 7E \sin 7\omega - \text{etc.}$$

per $-2 \sin \omega$ multiplicando abit $Y - \frac{d^2 y}{d\omega^2} \sin \omega = 0$ in

$$\begin{array}{cccccc} B - B \cos 2\omega - 3C \cos 4\omega - 5D \cos 6\omega - 7E \cos 8\omega - 9F \cos 10\omega \text{ etc.} = 0 \\ + 3C & + 5D & + 7E & + 9F & + 11G \\ + A + B & & + C & & + D \end{array}$$

vnde primo patet esse $B = -A$, tum vero $C = 0$, $D = 0$, $E = 0$, sequentesque litteras omnes euanescere; ita vt fit

$$y = A (1 - \cos \omega).$$

19. Simili modo si statuamus:

$$y = A + B \sin \omega + C \sin 3\omega + D \sin 5\omega + E \sin 7\omega + F \sin 9\omega \text{ etc.}$$

hincque

$$\frac{d^2 y}{d\omega^2} = B \cos \omega + 3C \cos 3\omega + 5D \cos 5\omega + 7E \cos 7\omega \text{ etc.}$$

aequatio nostra induet hanc formam:

$$0 = B$$

$$\begin{array}{r}
 0 = B \sin. 2\omega + 3C \sin. 4\omega + 5D \sin. 6\omega + 7E \sin. 8\omega + 9F \sin. 10\omega + \text{etc.} \\
 -3C \quad -5D \quad -7E \quad -9F \quad -11G \\
 -A-B \quad \quad \quad -C \quad \quad \quad -D
 \end{array}$$

vbi fit $A = 0$, tum vero vt ante $C = 0$, $D = 0$, $E = 0$, $F = 0$ etc. ita vt his valoribus coniunctis habeatur

$$y = a(1 - \cos. \omega) + b \sin. \omega$$

quae est ipsa solutio iam ante inuenta.

20. Haec autem solutio merito non satis generalis videtur, cum ex valoribus ipsius y multipla paria anguli ω praeter necessitatem reiecerimus; iis enim admissis si statuamus:

$$y = A + B \cos. \omega + C \cos. 2\omega + D \cos. 3\omega + E \cos. 4\omega + F \cos. 5\omega \text{ etc.}$$

vt fit

$$\frac{dy}{d\omega} = -B \sin. \omega - 2C \sin. 2\omega - 3D \sin. 3\omega - 4E \sin. 4\omega - 5F \sin. 5\omega - \text{etc.}$$

sequens resultat aequatio:

$$\begin{array}{r}
 0 = B + 2C \cos. \omega - B \cos. 2\omega - 2C \cos. 3\omega - 3D \cos. 4\omega - 4E \cos. 5\omega - 5F \cos. 6\omega \\
 + A \quad \quad + 3D \quad + 4E \quad + 5F \quad + 6G \quad + 7H \\
 \quad \quad + B \quad \quad \quad + C \quad \quad \quad + D
 \end{array}$$

vbi iterum est

$$B = -A; C = 0, D = 0, E = 0, F = 0, G = 0 \text{ etc.}$$

ita vt nunc quidem certum videatur, solutionem praecedentem latissime patere, neque praeter circulos vllas alias curvas quaestioni satisfacere posse. Quod enim hic de cosinibus est ostensum, idem simili modo de sinibus demonstratur.

21. Cum igitur superior inductio fit penitus confirmata, illae determinationes eo magis sunt notatu dignae quae huc redeunt, vt si fuerit:

$$2^2 C = 2C + \frac{B}{1 \cdot 2 \cdot 3}$$

$$2^4 D = 3D + \frac{2C}{1 \cdot 2 \cdot 3} + \frac{B}{1 \cdot 2 \cdot 3 \cdot 4}$$

$$2^6 E = 4E + \frac{3D}{1 \cdot 2 \cdot 3} + \frac{2C}{1 \cdot 2 \cdot 3 \cdot 4} + \frac{B}{1 \cdot 2 \cdot 3 \cdot 4 \cdot 5}$$

$$2^8 F = 5F + \frac{4E}{1 \cdot 2 \cdot 3} + \frac{3D}{1 \cdot 2 \cdot 3 \cdot 4} + \frac{2C}{1 \cdot 2 \cdot 3 \cdot 4 \cdot 5} + \frac{B}{1 \cdot 2 \cdot 3 \cdot 4 \cdot 5 \cdot 6}$$

etc.

tum istae quantitates ita determinentur, vt fit

$$B = \frac{a}{1 \cdot 2}; C = \frac{a}{1 \cdot 2 \cdot 3}; D = \frac{a}{1 \cdot 2 \cdot 3 \cdot 4}; E = \frac{a}{1 \cdot 2 \cdot 3 \cdot 4 \cdot 5} \text{ etc.}$$

qui valores, quemadmodum ex illis relationibus commode deriuentur, omnino accuratiorem disquisitionem mereri videntur.

22. Simili vero modo si ibi §. 15. statuatur:

$$y = \mathcal{A}\omega - \mathcal{B}\omega^3 + \mathcal{C}\omega^5 - \mathcal{D}\omega^7 + \mathcal{E}\omega^9 - \text{etc. vt fit}$$

$$\frac{dy}{d\omega} = \mathcal{A} - 3\mathcal{B}\omega^2 + 5\mathcal{C}\omega^4 - 7\mathcal{D}\omega^6 + 9\mathcal{E}\omega^8 - \text{etc.}$$

obtinetur ista aequatio

$$0 = 2\mathcal{A}\omega - 6\mathcal{B}\omega^3 + 10\mathcal{C}\omega^5 - 14\mathcal{D}\omega^7 + 18\mathcal{E}\omega^9 - \text{etc.}$$

$$- 2a\mathcal{A} + 6a\mathcal{B} - 10a\mathcal{C} + 14a\mathcal{D}$$

$$+ 2\beta\mathcal{A} - 6\beta\mathcal{B} + 10\beta\mathcal{C}$$

$$- 2\gamma\mathcal{A} + 6\gamma\mathcal{B}$$

$$+ 2\delta\mathcal{A}$$

$$- 2\mathcal{A} + 2^3\mathcal{B} - 2^5\mathcal{C} + 2^7\mathcal{D} - 2^9\mathcal{E} \text{ etc.}$$

vnde nascuntur hae determinationes:

$$2^2 \mathfrak{B} = 3 \mathfrak{B} + \frac{\mathfrak{A}}{1 \cdot 2 \cdot 3}$$

$$2^4 \mathfrak{C} = 5 \mathfrak{C} + \frac{3 \mathfrak{B}}{1 \cdot 2 \cdot 3} + \frac{\mathfrak{A}}{1 \cdot \dots \cdot 5}$$

$$2^6 \mathfrak{D} = 7 \mathfrak{D} + \frac{5 \mathfrak{C}}{1 \cdot 2 \cdot 3} + \frac{3 \mathfrak{B}}{1 \cdot \dots \cdot 5} + \frac{\mathfrak{A}}{1 \cdot \dots \cdot 7}$$

$$2^8 \mathfrak{E} = 9 \mathfrak{E} + \frac{7 \mathfrak{D}}{1 \cdot 2 \cdot 3} + \frac{5 \mathfrak{C}}{1 \cdot \dots \cdot 5} + \frac{3 \mathfrak{B}}{1 \cdot \dots \cdot 7} + \frac{\mathfrak{A}}{1 \cdot \dots \cdot 9}$$

etc.

quae evolutae sequentes suppeditant valores:

$$\mathfrak{A} = b; \mathfrak{B} = \frac{b}{1 \cdot 2 \cdot 3}; \mathfrak{C} = \frac{b}{1 \cdot \dots \cdot 5}; \mathfrak{D} = \frac{b}{1 \cdot \dots \cdot 7} \text{ etc.}$$

quae simplex progressionis lex nonnisi per multas ambages ex illis formulis deducitur, ideoque distinctior evolutio maxime desideratur.

23. Neque vero hoc argumentum satis validum videtur ad evincendum praeter circulum nullas alias lineas curvas quaestioni nostrae satisfacere. Cum enim aequationem $Y = \frac{2d}{d\omega} \sin \omega$ ita resolui oporteat, ut Y fiat talis functio ipsius 2ω , qualis y est ipsius ω , resolutio hic adhibita naturam istius aequationis minime exhaurire videtur, propterea quod pro y eiusmodi seriem assumimus, in qua nonnisi potestates ipsius ω , quarum exponentes sunt numeri integri positivi, occurrunt; dum fortasse etiam exponentes vel fracti vel negativi, vel etiam irrationales atque adeo imaginarii locum habere possent; imaginariis scilicet se mutuo destruentibus. Quod num fieri possit statuamus:

$$y = A \omega^\alpha + B \omega^\beta + C \omega^\gamma \text{ etc.}$$

quorum

ita aequale statui debet vt partes reales et imaginariae seorsim aequentur: hinc ergo fit

$$2^{\mu} = 2^{\nu} \cos(\nu/2) \quad \text{et} \quad 2^{\nu} = 2^{\mu} \sin(\nu/2)$$

ideoque

$$4(\mu\mu + \nu\nu) = 2^{2\mu} \quad \text{et} \quad \nu = \sqrt{2^{2\mu-2} - \mu\mu}$$

Ponamus $\frac{\mu}{2^{\mu-1}} = \cos\Phi$, et oritur $\nu = 2^{\mu-1} \sin\Phi = \mu \tan\Phi$.

Cum igitur sit $\cos(\nu/2) = \frac{\mu}{2^{\mu-1}} = \cos\Phi$, sequitur fore $\nu/2 = 2n\pi \pm \Phi$, denotante $2n\pi$ multipulum quodcumque totius circumferentiae. Quare habetur $\mu/2 \tan\Phi = 2n\pi \pm \Phi$ et $\mu = \frac{2n\pi \pm \Phi}{\tan\Phi}$, qui valor cum illo ex formula $\mu = 2^{\mu-1} \cos\Phi$ oriundo conuenire debet. Hoc autem ob n numerum arbitrium dummodo integrum infinitis modis obtineri posse euidentis est. Scilicet sumendo $n = 1$ et ponendo $\mu = \frac{2\pi - \Phi}{\tan\Phi}$, approximationibus aliquot infinitis colligitur angulus $\Phi = 61^{\circ}, 24', 24''$, hincque

$$\mu = 4,0980836 \quad \text{et} \quad \nu = 7,51850, \quad \text{ita vt fit}$$

$$\omega = \mu \pm \nu\sqrt{-1} = 4,0980836 \pm 7,51850\sqrt{-1}.$$

25. Inuentis ergo huiusmodi valoribus imaginariis pro α , vt sit $2^{\alpha} = 2\alpha$, talis forma pro y fingi debet

$$y = A\omega^{\alpha} - B\omega^{\alpha+2} + C\omega^{\alpha+4} - D\omega^{\alpha+6} + \text{etc.}$$

vnde fit

$$Y = 2^{\alpha} A\omega^{\alpha} - 2^{\alpha+2} aB\omega^{\alpha+2} + 2^{\alpha+4} a^2 C\omega^{\alpha+4} - 2^{\alpha+6} a^3 D\omega^{\alpha+6} + \text{etc.}$$

quae

quae series ipsi

$$\frac{d^2 y}{d\omega^2} \sin. \omega = \frac{d^2 y}{d\omega^2} (2\omega - \frac{2}{1 \cdot 2 \cdot 3} \omega^3 + \frac{2}{1 \cdot 2 \cdot 3 \cdot 4 \cdot 5} \omega^5 - \text{etc.})$$

aequalis est statuenda, scilicet huic expressioni

$$2\alpha A \omega^\alpha - 2(\alpha+2)B\omega^{\alpha+2} + 2(\alpha+4)C\omega^{\alpha+4} - \text{etc.}$$

$$- \frac{2\alpha A}{1 \cdot 2 \cdot 3} + \frac{2(\alpha+2)B}{1 \cdot 2 \cdot 3 \cdot 4}$$

$$+ \frac{2\alpha A}{1 \cdot 2 \cdot 3 \cdot 4 \cdot 5}$$

unde sequentes determinaciones colliguntur:

$$2^2 \alpha B = (\alpha+2)B + \frac{\alpha A}{1 \cdot 2 \cdot 3}$$

$$2^4 \alpha C = (\alpha+4)C + \frac{(\alpha+2)B}{1 \cdot 2 \cdot 3} + \frac{\alpha A}{1 \cdot 2 \cdot 3 \cdot 4}$$

$$2^6 \alpha D = (\alpha+6)D + \frac{(\alpha+4)C}{1 \cdot 2 \cdot 3} + \frac{(\alpha+2)B}{1 \cdot 2 \cdot 3 \cdot 4} + \frac{\alpha A}{1 \cdot 2 \cdot 3 \cdot 4 \cdot 5}$$

etc.

26. Hinc ergo sine dubio coefficientes B, C, D etc. definire licet, at ne vilius dubium superfit, an hoc modo pro y valores reales obtineri queant, notandum est binos valores idoneos pro y inuentos semper inter se coniungi posse. Hoc obseruato ponamus ex valore $\alpha = \mu + \nu\sqrt{-1}$ prodiisse $y = P$, ex valore autem $\alpha = \mu - \nu\sqrt{-1}$ fieri $y = Q$, quae binae expressiones vtcunq; fuerint imaginariae certum est ex iis realem huiusmodi $y = mP + nQ$ conuari posse, idque duplici modo. Atque ex forma assumpta quidem $\alpha = \mu + \nu\sqrt{-1}$ series pro y ita erunt comparatae:

$$y = \omega^\mu \cos. (\nu/\omega). (A + B\omega^2 + C\omega^4 + D\omega^6 + \text{etc.}) \text{ vel}$$

$$y = \omega^\mu \sin. (\nu/\omega). (A + B\omega^2 + C\omega^4 + D\omega^6 + \text{etc.})$$

V 3

quarum

quarum summa vel differentia itidem praebet valorem satisfaciendum pro y . Evidens autem est hos valores minime in series secundum potestates simplices ipsius ω progredientes conuerti posse. Huiusmodi autem formae statim ab initio pro y fingi possunt; vbi cum in Y contineatur $\cos.(\nu l 2 \omega)$ notandum est esse:

$$\cos.(\nu l 2 \omega) = \cos.(\nu l \omega) \cdot \cos.(\nu l 2) - \sin.(\nu l \omega) \cdot \sin.(\nu l 2).$$

27. Ne autem hunc calculum nimis molestum quo infinitae aliae problematis solutiones declarari videntur suscipiam idem ex relatione inter radios osculi euolutae curuae quaesitae facilius ostendi posse videtur. Cum enim §. 12. inuenerimus

$$4R' = 3r' \cos.\omega + \frac{d r'}{d \omega} \sin.\omega, \text{ si fingamus:}$$

$$r' = A\omega^n + B\omega^{n+2} + C\omega^{n+4} + \text{etc. vt fit}$$

$$R' = 2^n A \omega^n + 2^{n+2} B \omega^{n+2} + 2^{n+4} C \omega^{n+4} + \text{etc.}$$

pro potestate infima ω^n debet esse

$$4 \cdot 2^n A = 3 A + n A \text{ seu } 4 \cdot 2^n = 3 + n = 2^{n+2}$$

cui conditioni duplici modo satisfit, altero $n = -2$, altero $n = +1$. Statuamus ergo

$$r' = \frac{A}{\omega} + B\omega + C\omega^3 + D\omega^5 + \text{etc. erit}$$

$$\frac{d r'}{d \omega} = -\frac{A}{\omega^2} + B + 3C\omega^2 + 5D\omega^4 + \text{etc.}$$

$$R' = \frac{A}{2 \omega} + 2B\omega + 8C\omega^3 + 32D\omega^5 + \text{etc.}$$

vnde

vnde colligitur esse debere :

$$\frac{2A}{\omega} + 8B\omega + 32C\omega^3 + 128D\omega^5 + \text{etc.} =$$

$3A + 3B$	$+ 3C$	$+ 3D$
$-\frac{3A}{1.2}$	$-\frac{3B}{1.2}$	$-\frac{3C}{1.2}$
	$+\frac{3A}{1.0004}$	$+\frac{3B}{1.0004}$
		$-\frac{3A}{1.0006}$
$-A + B$	$- 3C$	$+ 5D$
$+\frac{A}{1.0003}$	$-\frac{B}{1.0003}$	$-\frac{3C}{1.0003}$
	$-\frac{A}{1.0005}$	$+\frac{B}{1.0005}$
		$+\frac{A}{1.0007}$

hincque eiusmodi eruuntur valores, qui vtique solutionem realem praebere videntur. Interim tamen desideratur adhuc methodus hoc problema perfectius resoluedi

CONSI-